

КРАЄЗНАВСТВО

УДК (UDC) 94:930.2:176.5(477.73) «185»

БАРКОВ І. В.

**ПРОСТИТУЦІЯ В КОНТЕКСТІ ЇЇ МОРАЛЬНО-ЕТИЧНОГО
СПРИЙНЯТТЯ МЕШКАНЦЯМИ МІСТА МИКОЛАЄВА
ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ ХІХ СТ. (ЗА МАТЕРІАЛАМИ ДЕРЖАВНОГО
АРХІВУ МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ)**

В статті досліджується сприйняття жителями Миколаєва інституту проституції в II пол. ХІХ ст. Проаналізовано ставлення різних соціальних верств до проституції як професії, до повій та сутенерів як її складових. Локалізовано центри надання сексуальних послуг. Виявлено різницю у сприйнятті будинків розпусти сусідами та іншими миколаївцями. Окремо висвітлена реакція влади на ставлення міщан до питання проституції.

Ключові слова: проституція, будинок розпусти, аморальність, уява, суспільство.

Соціально-економічне життя південноукраїнського міста ХІХ ст. було багатогранним та доволі барвистим. Однією з невід'ємних та малодосліджених граней буття міст II пол. ХІХ ст. є інститут проституції. Дослідження зазначеної проблематики на Півдні України поодинокі та не охоплюють усі сфери взаємовідносин. До них відносяться дослідження Д.Ю. Аверіної-Лугової, І.А. Юрія, І.В. Баркова [1, 2, 3]. Метою статті є спроба висвітлення одного з аспектів історії проституції на території Південної України, а саме її морально-етичного сприйняття мешканцями Миколаєва в II пол. ХІХ ст. Слід зазначити, що дослідження не претендує на виключну повноту та має на меті висвітлення основних принципів, на котрих базувалося сприйняття населенням будинків втіхи в межах конкретного міста.

У процесі написання статті були виявлені та дослідженні документи з Державного архіву Миколаївської області. Більшу частину документів складають: внутрішня ділова переписка, постанови, звіти та скарги мешканців. Дані джерела виокремленні з фондів Канцелярії Миколаївського військового губернатора (ф.230), Миколаївської міської поліції (ф.231), Пристава Одеської частини поліції м. Миколаєва (ф.443).

У ХІХ ст. в суспільній думці Європи, в тому числі і Російської імперії, сформовано образ чоловіків як «пристрасних кролів». Жінка, напроги, постає в образі благочестивої дружини, якій не годиться вести себе розпусно. Вона не повинна виказувати тілесних потреб в сімейному колі, а для досягнення вагітності їй не потрібне фізичне задоволення. Подружні інтимні зв'язки в цьому столітті будуються на стриманості [4, с. 219; 5, с. 14]. Тим часом задоволення чоловічої хтивості досягалося за допомогою регулярних відвідин повій.

Згідно ст. 221 «Статуту благочиння» (Устава благочиння) прийнятого в 1782 р. на території Російської імперії заборонялося відкривати та утримувати будинки розпусти [6, с. 11]. До 1840-х років питання проституції

*Барков Ілля Вячеславович - здобувач, історичний факультет
Запорізького національного університету.*

було виключно в сфері кримінального права. Ставлення влади до проституції змінилося з приходом на посаду міністра внутрішніх справ амбітного Льва Олексійовича Перовського в 1841 р. Саме він став ініціатором зміни державної політики, що визначалася переходом від заборони та викорінення до контролю та терпимості проституції як необхідного зла. З 1843 р., стараннями міністра внутрішніх справ Л.А. Перовського, приймаються циркуляри та постанови, які фактично анулюють дію ст. 221. Відтепер, і до Жовтневої революції 1917 р. в країні офіційно визнається існування двох інститутів міжстатевих зв'язків: шлюбу та проституції [7, с. 142]. Проте, слід зазначити, що у виданому в 1857 р. «Уставі про попередження та припинення злочинів» (Устава о предупреждении и пресечении преступлений) існувала ст. 245, згідно якої «заборонялося відкривати вдень і вночі будинок свій, або найманий, для розпусти» [8 с. 18]. В такому вигляді стаття, змінюючи лише свій номер, існувала в усіх наступних редакціях «Уставу...» до 1917 р.

Отже з 1843 р. влада бере проституцію під свій контроль. Система такого стибу передбачала створення концентрованих осередків гріха на кшталт будинків втіхи, що цілком залежали від адміністрації. Саме вони, на думку влади, повинні були унеможливити розповсюдження венеричних хвороб. Тому в 1843 р. у Санкт-Петербурзі створено лікарсько-поліцейський комітет і 23 жовтня медичний департамент міністерства внутрішніх справ видав циркуляр «Про міри про недопущення розповсюдження венеричної хвороби» (О мерах к недопущению распространения любовострастной болезни). 29 травня 1844 р. видано «Правила для власниць борделів» (Правила содержательницам борделей) [9, с. 83]. Ці правила стали основою для створення будинків розпусти в інших містах, в тому числі і в Миколаєві.

На сьогоднішній день нам не вдалось встановити точну дату появи першого будинку терпимості в Миколаєві. Проте віднайдені та опрацьовані в Державному архіві Миколаївської області документи Канцелярії військового губернатора фіксують існування таких закладів вже на початку 1850-х рр. Так, в рапорті Миколаївського комітету для прийняття заходів проти сифілітичних хвороб до військового губернатора від 25 січня 1853 р. вказується, що на обліку перебуває 53 повіі-одиначки та два будинки втіхи. В той же час комітет відзначає, що не володіє повною інформацією з цього питання та не виключає, що списки одначок можуть не відповідати дійсності, а окрім двох офіційних можуть функціонувати і таємні притони розпусти [10, арк. 4].

З середини XIX ст. в Миколаєві на постійній основі офіційно функціонувало п'ять будинків втіхи. Вони розташовувалися в Московській частині, на вулицях Рибна (на 2015 рік - Чкалова), Мала Морська, Прикордонна (на 2015 рік - вул. Чигрина), 2-а Слобідська [11, арк. 16]. В уяві миколаївців дана частина міста поставала бідною та кримінальною, а «Санітарний нарис м. Миколаєва», виданий міською управою в 1897 р. описував її як найбільш антисанітарну та густонаселену округу [12, арк. 6]. В середині XIX ст. вищезазначені вулиці розташовувалися на віддаленій околиці. Втім з плином часу місто розвивалося і в 1890-ті рр. борделі вже функціонували недалеко від центру, в двох кварталах від вулиці Соборної (на 2015 рік - вул. Радянська) [11, арк. 1].

На відміну від закладів, існування яких було схвалено владою, таємні кубла розпусти функціонували нелегально та розташовувалися в різних частинах міста. Через це встановити точну їх кількість та місце розташування не є можливим. Однак, про деякі з них нам стає відомо завдяки задокументованим викриттям поліції та скаргам місцевих мешканців. З останньої групи документів ми також дізнаємося і про ставлення жителів до організацій цього типу. Наприклад, в 1892 р. мешканці частини Московської вулиці, обмеженої вулицями Спаська та Велика Морська, написали скаргу до військового губернатора на нелегальні будинки розпусти, що функціонували при навколишніх шинках. В ній йшла мова про те, що дані притони, основними клієнтами котрих є підмайстри з сусідніх ремісничих закладів, своєю розпустою, азартними іграми та пропагандою алкоголю створюють негативну атмосферу в кварталі, заселеному інтелігенцією. Завершували звернення мешканці проханням про закриття даних закладів [13, арк. 1]. Проблема існування таємних будинків розпусти розглядалася не як найбільше зло проституції, а лише як нелегальне скупчення повій.

У тогочасній уяві більшості людей образ повії, як представниці найнижчого соціального стану, виступав антиподом дружині та концентрував в собі усі негативні риси. Будинки терпимості поставали великими кублами розпусти, які негативно впливали на суспільство в різних аспектах його життя. Одним з них був релігійний. Переписка органів духовенства з представниками влади Миколаєва надає нам можливість ознайомитися з їх ставленням до притонів розпусти. Міське духовенство ставилося до таких закладів терпимо, хоча і засуджувало їх існування як аморальне. Останній аспект часто змушував звертатися до представників влади з проханням про закриття. Наприклад, у 1897 р. відомство православного сповідання Богородицької всіх скорботних радості церкви в зверненні до губернатора зазначало неприпустимість існування таких закладів по вул. Мала Морська, через те, що цією вулицею відбувається супровід покійників від церкви до цвинтаря і ході нерідко, через втому несучих покійного і для здійснення заупокійної молитви, доводиться зупинятися навпроти будинків терпимості і бачити розпусних дівчат [11, арк. 4]. Сусіди таких закладів так описували їх існування: «У цих будинках терпимості відбуваються неподобства не тільки всередині, при відкритих вікнах, але і на вулиці, п'яні відвідувачі ходять під ручку з жінками з сусідніх закладів» [11, арк. 64].

Через таку свою поведінку повія, в сприйнятті міщан, поставала в образі аморальної, безбожної людини. Проте літератори та публіцисти того часу відзначали набожність повії, наприклад М.В. Гоголь одного разу був глибоко здивований побачивши як повії здійснювали молебень перед початком роботи [14, с. 248]. А Л.М. Андреев у своєму творі «Християни» (Христиане) описував випадок, коли повія не визнавала інститут церкви, проте вірила у Бога [15, с. 127]. Не були виключенням і миколаївські повії. Так в архіві збереглося звернення працівниць будинків терпимості до міського голови з проханням винести постанову про заборону роботи в першу, четверту та сьому неділю Великого посту, через їх бажання «бути з Богом та святкувати» [16, арк. 58]. Слід зазначити, що згідно «Правил для власниць будинків терпимості» їм заборонялося працювати лише в неділю та святкові дні до обіду [9, с. 272].

Досить часто в своїх скаргах до губернатора, мешканці звертали увагу на те, що поряд з борделями розташовані сімейні будинки, в котрих окрім самих батьків проживали і неповнолітні діти. Вони завжди акцентували увагу, що першочергово переживають не за свій стан чи за втрату матеріальних речей, а за психологічний стан своїх дітей, у котрих при спостереженні поведінки повій може сформуватися неправильне сприйняття взаємовідносин між чоловіком та жінкою [17, арк. 2]. В цьому контексті важливою проблемою був і графік роботи вертепів розпусти. Вони відкривали свої двері о восьмій вечора і досить швидко навколишні вулиці наповнювалися галасом відвідувачів та гучною музикою, що линула до їх закриття о третій години ночі. Цей шум заважав сусідам відпочивати в нічний час, про що постійно повідомляли владу. В 1897 р., після чергової скарги, губернатор постановив заборонити музику у борделях. Їх власниці не могли змиритися з таким рішенням і почали писати звернення з проханням дозволити музику як єдину «духовну їжу» повій, а Двойра Блох, «мадам» будинку терпимості по вул. Мала Морська, 22, в своєму зверненні погрожувала, що в разі подовження заборони центральна вулиця міста - Соборна наповниться нелегальними повіями, які від нудьги тікатимуть з її закладу [11, арк. 32].

Важливою складовою творення негативного образу будинків розпусти були і самі клієнти. Заклади часто ставали притулком для дезертирів та утікачів. Життя таких закладів було наповнено різними барвами бійок, пограбувань, скандалів. Частими були випадки обкрадання клієнтів повіями та іншими відвідувачами [18, арк. 1]. Проте найбільші побоювання у місцевих мешканців були за власне майно, що постійно зникало з будинку чи подвір'я. Коли в 1884 році постало питання про відкриття по вул. Рибній, 36, (на 2015 рік - вул. Чкалова), на місці раніше існуючого, вертепу розпусти М. Квартірмейстер, мешканці навколишніх будинків виступили проти, вказуючи однією з причин, що за час відсутності закладу за старою адресою зменшилась соціальна напруженість і тепер їм непотрібно хвилюватися за своє майно [20, арк. 8]. Втім, від поведінки клієнтів страждали і самі власниці. Наприклад, в ніч з 15 на 16 січня 1860 р. власниця будинку втіхи Сура Лісовська була побита клієнтом закладу Дмитром Васильєвим. Після невдалої спроби його заспокоїти [20, арк. 2]. Та й самі «мадам» нерідко влаштовували провокації біля закладів конкурентів. В архіві збереглося звернення від 2.10.1877 р. до Миколаївської міської поліції. В ньому власниця борделю М. Квартірмейстер скаржиться на неправомірні дії власниці сусіднього закладу А. Шкраб. А саме на те, що остання підсилає своїх дівчат на фаєтоні, і ті влаштовують скандали під її закладом, що призводить до великих фінансових втрат [18, арк. 5].

Важливим аспектом у формуванні негативного образу повій був найбільший страх тієї доби - венеричні хвороби, а особливо сифіліс, що вважався найсерйознішою моральною та фізичною хворобою суспільства [21, с.67]. Будинки розпусти в тогочасній уяві постають центрами її розповсюдження. Однією з причин укорінення такої думки були клієнти, що підхопивши хворобу у нелегальній повії досить часто боялися в цьому зізнаватися лікарю і вказували на будь-який відомий офіційний заклад [16,

арк. 4]. Міська влада головною причиною вважала таємні притони, повії з яких не проходили медичні огляди, та клієнтів нижніх соціальних станів, що не стежили за своїм здоров'ям [22, арк. 7]. В легальних будинках терпимості медогляди проводилися два рази на тиждень. Одиначки перевірялися лише одного разу на тиждень, до того ж вони часто не з'являлися на огляди [23, арк. 88]. Особливого клопоту венеричні хвороби завдавали військовим. Так, в 1867 р. в лазареті 55 піхотного Подільського полку більше половини хворих лежало із сифілісом [24, арк. 1]. Загалом солдати та моряки були постійними клієнтами повії, тому квартали навколо казарм та неподалік порту були переповнені будинками втіхи, шинками з кімнатами для розваг та повіями, що надавали свої послуги «за рогом». Військове керівництво намагалося обмежити різними способами негативний вплив проституції на бойову підготовку солдатів: військові патрулі, облави, а інколи і просто закриваючи заклади. В 1884 р. військовому губернатору була подана скарга від командира Козачого полку про близьке розташування будинків розпусти до військових казарм та як наслідок їх негативний вплив на підготовку солдат. Того ж року, за наказом губернатора, вони були закриті не дивлячись на протести їх власниць: Іти Кулікової та Марії Вайнблєм, котрі наполягали, що вони не порушують «Правила для власниць будинків терпимості», а військові відвідують не тільки їх заклади. [25, арк. 2].

Особливе ставлення у населення було до людей, що перетворювали спокійне життя на жах, здаючи свої будинки під борделі. Досить часто відкриття нового закладу пов'язувалося з інтересами владних людей. Інколи такі чутки призводили до швидкої реакції. Наприклад, в 1881 р. містом ходила плітка, що бордель на розі вулиць 1-ї Слобідської та Прикордонної розташовувався в будинку небоги поважного адмірала, що створює йому негативний образ. Вже наприкінці цього року його було закрито [26, арк. 2]. Якщо ж поліція не реагувала на скарги міщан на роботу будинків розпусти, то вважалося, що вона отримує зиск від даного закладу [17, арк. 8]. У випадку появи пліток про можливість відкриття нового закладу мешканці писали колективні прохання до губернатора. В своїх зверненнях вони акцентували увагу на неприпустимості побудови вертепів розпусти серед сімейних будинків. Орендодавці в таких листах поставали не в найкращому світлі, а спроба заробити на оренді трактувалася як гріховна. Як правило заяви залишалися без уваги, проте на початку 1897 р. мешканці вулиць Рибної та Малої Морської звернулися до губернатора з приводу того, що на перехресті зазначених вулиць в будинку купця 2 гільдії Якова Кременецького планується відкриття вертепу розпусти. Мешканців здивувало таке рішення орендодавця, що в погоні за прибутками, за їх словами, не побоявся своєї сивини й до того ж раніше був активним борцем з цією «гидотою». В листі також зверталася увага на те, що поряд вже функціонувало три борделі [11, арк. 1]. Військовий губернатор відреагував на звернення. Була зібрана комісія, яка обстежила самі заклади та виявила великі порушення в їх роботі. Приділено було велику увагу і до місця розташування. В звіті зазначали неприпустимість існування борделів на цьому місці, через те, що за 400 сажнів (850 м) від них розташовувалася церква пресвятої Богородиці всіх скорботних радості, а на вул. Малу Морську також виходив фасад жіночої гімназії. Після

негативних висновків комісії була видана постанова про переведення будинків розпусти на Слобідку. Однак, проти такого рішення виступили не тільки «мадам», але і мешканці Слобідки, мотивуючи це тим, що на старому місці мешканці довгий час були не проти такого сусідства [11, арк. 80]. Тим не менше, вже восени 1898 р. більшість закладів переїхало на нове місце.

На сьогодні достеменно не відомо коли проституція з'явилася в Миколаєві, проте відомо, що вже в 1850-ті рр. існували будинки втіхи. Протягом усієї II пол. XIX ст., коли легальні будинки розпусти існували в Московській частині міста, миколаївці в більшості сприймали такі заклади як центри розпусти, криміналу та венеричних хвороб. Сусіди як легальних так і таємних закладів також переживали за моральне виховання своїх дітей, у котрих могло сформулюватися неправильне уявлення про взаємовідносини між чоловіками та жінками. І хоча влада намагалася поширити серед населення думку про проституцію як необхідне зло, проте самі громадяни не мали великого бажання жити поряд з вертепами розпусти. Це призводило до постійних скарг до органів влади та прохань про закриття чи перенесення закладів подалі від житлових будівель. Міське духовенство ставилося до таких закладів терпимо, хоча і засуджувало їх існування як аморальне. Проте слід зазначити, що існували категорії людей, такі як солдати, моряки, неодружені чоловіки, що не поділяли загально прийнятих громадських настроїв та розглядали проституцію як необхідне благо, без якого важко уявити своє дозвілля.

1. *Аверіна-Лугова Д.Ю.* Місто та «Вільне кохання»: Сімферополь наприкінці XIX - на початку XX ст. / Д.Ю. Аверіна-Лугова // Сумська старовина. - 2009 р. - №№ XXVIII-XXIX - С.136-141.

2. *Барков І.В.* Нарис з історії проституції у м. Олександрівськ другої половини XIX - початку XX ст. / І.В. Барков // Наукові записки. Збірник праць молодих вчених та аспірантів. - 2014. - Т.29. - С.196-210

3. *Юрій І.А.* Організація протидії торгівлі жінками на півдні Російської імперії в XIX ст. / І.А. Юрій // Актуальні проблеми політики. - 2013 р. - №49. - С.315-321

4. *Мюшамбле Р.* Оргазм і Захід / Робер Мюшамбле, пер. з франц. Ірини Славінської. - Київ, 2011. - 444 с.

5. *Канкарович І.И.* Проституция и общественный разврат / Илья Исаакович Канкарович. - СПб, 1907. - 200 с.

6. *Собрание узаконений по полицейской части со времени издания Устава благочиния до 1817 года.* - СПб., 1817. - 127 с.

7. *Стайтс Р.* Женское освободительное движение в России. Феминизм, нигилизм и большевизм 1860-1930 / Ричард Стайтс, пер. с англ. И.А. Школьникова, к.и.н. О.В. Шныровой. - Москва, 2004. - 616 с.

8. *Устав о предупреждении и пресечении преступлений* - СПб., 1876 - Т.14. - 93 с.

9. *Правила содержательницам борделей* / Кузнецов М.И. Проституция и сифилис в России. Историко-статистические исследования. - СПб., 1871. - 348 с.

10. Державний архів Миколаївської області (далі - ДАМО), ф. 230, оп. 1, спр. 1070., 33 арк.

11. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 14108, 87 арк.

12. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 14123, 9 арк.

13. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 13168, 13 арк.

14. *Русский литературный анекдот конца XVIII - начала XIX в.* / Изд. Подг. Е. Курганов и Н. Охотин. - М., 1990. - 270 с.

15. *Андреев Л.Н.* Рассказы. Сатирические пьесы. Фельетоны / Сост. и ком.

- В.Н. Чувакова. - М., 1988. - 512 с.
 16. ДАМО, ф. 229, оп. 1, спр. 244, 77 арк.
 17. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 11102, 6 арк.
 18. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 10050, 89 арк.
 19. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 11516, 23 арк.
 20. ДАМО, ф. 231, оп. 1, спр. 232, 6 арк.
 21. Кузнецов М.И. Проституция и сифилис в России. Историко-статистические исследования / М.И. Кузнецов. - СПб., 1871. - 348 с.
 22. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 13003, 316 арк.
 23. ДАМО, ф. 443, оп. 1, спр. 102, 143 арк.
 24. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 6158, 9 арк.
 25. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 11567, 6 арк.
 26. ДАМО, ф. 230, оп. 1, спр. 11045, 4 арк.

References

1. Averina-Lugova D.Ju. Misto ta «Vil'ne kohannja»: Simferopol' naprykinci HИH - na pochatku HИH st. / D.Ju. Averina-Lugova // Sums'ka starovyna. - 2009 r. - №№ XXVIII-XXIX - S.136-141.
2. Barkov I.V. Narys z istorii' prostytucii' u m. Oleksandrivs'k drugoi' polovyny HИH - pochatku HИH st. / I.V. Barkov // Naukovi zapysky. Zbirnyk prac' molodyh vchenyh ta aspirantiv. - 2014. - T.29. - S.196-210
3. Jurij I.A. Organizacija protydii' torgivli zhinkamy na pivdni Rosijs'koi' imperii' v HИH st. / I.A. Jurij // Aktual'ni problemy polityky. - 2013 r. - №49. - S.315-321
4. Mjushamble R. Orgazm i Zahid / Rober Mjushamble, per. z franc. Iryny Slavins'koi'. - Kyi'v, 2011. - 444 s.
5. Kankarovich I.I. Prostitutsiya i obshchestvennyy razvrat / Il'ya Isaakovich Kankarovich. - SPb, 1907. - 200 s.
6. Sobranie uzakoneniy po politseyskoy chasti so vremeni izdaniya Ustava blagochiniya do 1817 goda. - SPb., 1817. - 127 s.
7. Stayts R. Zhenskoe osvoboditel'noe dvizhenie v Rossii. Feminizm, nigilizm i bol'shevizm 1860-1930 / Richard Stayts, per. s angl. I.A. Shkol'nikova, k.i.n. O.V. Shnyrovoy. - Moskva, 2004. - 616 s.
8. Ustav o preduprezhdenii i presechenii prestupleniy - SPb., 1876 - T.14. - 93 s.
9. Pravila soderzhatel'nitsam bordeley / Kuznetsov M.I. Prostitutsiya i sifilis v Rossii. Istoriko-statisticheskie issledovaniya. - SPb., 1871. - 348 s.
10. Derzhavnyj arhiv Mykolai'vs'koi' oblasti (dali - DAMO), f. 230, op. 1, spr. 1070., 33 ark.
11. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 14108, 87 ark.
12. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 14123, 9 ark.
13. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 13168, 13 ark.
14. Russkiy literaturnyy anekdot kontsa XVIII - nachala XIX v. / Izd. Podg. E. Kurganov i N. Okhotin. - M., 1990. - 270 s.
15. Andreev L.N. Rasskazy. Satiricheskie p'esy. Fel'etony / Sost. i kom. V.N. Chuvakova. - M., 1988. - 512 s.
16. DAMO, f. 229, op. 1, spr. 244, 77 ark.
17. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 11102, 6 ark.
18. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 10050, 89 ark.
19. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 11516, 23 ark.
20. DAMO, f. 231, op. 1, spr. 232, 6 ark.
21. Kuznetsov M.I. Prostitutsiya i sifilis v Rossii. Istoriko-statisticheskie issledovaniya / M.I. Kuznetsov. - SPb., 1871. - 348 s.
22. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 13003, 316 ark.
23. DAMO, f. 443, op. 1, spr. 102, 143 ark.
24. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 6158, 9 ark.
25. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 11567, 6 ark.
26. DAMO, f. 230, op. 1, spr. 11045, 4 ark.

Барков И. В.

соискатель, исторический факультет Запорожского национального университета

ПРОСТИТУЦИЯ В КОНТЕКСТЕ МОРАЛЬНО-ЭТИЧЕСКОГО ВОСПРИЯТИЯ ЖИТЕЛЯМИ ГОРОДА НИКОЛАЕВА ВТОРОЙ ПОЛОВИНЫ XIX В. (ПО МАТЕРИАЛАМ ГОСУДАРСТВЕННОГО АРХИВА НИКОЛАЕВСКОЙ ОБЛАСТИ)

В статье исследуется восприятие жителями Николаева института проституции во II пол. XIX в. Проанализировано отношение различных социальных групп к проституции как профессии, к проституткам и сутенерам как ее составляющей. Локализованы центры предоставления сексуальных услуг и выявлены различия в восприятии проституции соседями и другими горожанами. Отдельно освещена реакция власти на взгляды горожан относительно проституции.

Ключевые слова: проституция, дом терпимости, аморальность, представление, общество.

Barkov I.V.

postgraduate student, Zaporizhzhya National University at the department of history

PROSTITUTION IN THE CONTEXT OF MORAL AND ETHICAL PERCEPTION OF THE RESIDENTS OF THE CITY OF MYKOLAIV SECOND HALF OF THE XIX CENTURY (BASED ON MATERIALS FROM THE STATE ARCHIVES OF MYKOLAYIV REGION)

The article explores the relationship residents Nikolaeva prostitution from a moral and ethical point of view. The time frame is limited research II half of the XIX century. Home study is due to the legalization of prostitution in 1843, and the end of the adoption of the decision about the transfer of power institutions in another region in 1897. The article also analyzed the ratio of different social groups of citizens with respect to prostitution as a profession. Also revealed and investigated attitudes towards prostitutes and pimps as a component of prostitution.

We studied the positive and negative sides of the perception of prostitution. Labeled what perception is typical for different social categories. Separately investigate the relationship of citizens to the residents who turned their homes under the brothels. Localized centers of sexual services in the urban environment. The ratio of the different categories of citizens to the location of brothels in the city. Separately marked by arguments in the debate about the existence of institutions, their work schedule. We investigated the relationship of prostitution, crime and criminal role as shaping public opinion about prostitution. It's characterized as the role of visitor behavior when visiting the brothels and their contribution to public opinion on prostitution. Labeled perception of prostitution as an influence on children. The designated role of sexually transmitted diseases in the role of forming an opinion on prostitution. We investigated the relationship between the female workers sphere of intimate services and their impact on the formation of opinion of citizens. Separately, the issue highlights the relationship of the church to prostitution and its attempts to influence. Marked opportunities through which people are trying to convey their attitude towards the government and attempts to pressure on the government in the areas of decision-making with respect to prostitution. Separately, authorities investigated the response to the views of citizens and measures are taken to meet the needs of citizens.

Key words: prostitution, brothel, immorality, imagination, society.

Отримано 20.11.2015